

อรุณ

亘古一梦 เกินกู่ฮือเม้ง
เขียน

Huang Liyuan
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ ผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน และที่อยู่ใมมือทุกท่านในเวลา
คือ หมอหญิงยอดการค้าช่อนวาสนา รัก เล่มที่สาม ซึ่งเป็นเล่มสุดท้าย
ของเรื่องนี้กันแล้วนะคะ

เมื่อตกอยู่ในกระดานหมากของมือมืดแล้วก็เป็นเรื่องยากที่จะ
ออกมาได้ หมอหญิงตัวเล็ก ๆ อย่างกู่ห่วยกลายเป็นหมากสำคัญใน
กระดานแห่งอำนาจสู่บัลลังก์อันสูงส่ง ระหว่างความกตัญญู ความรัก
และจรรยาบรรณในวิชาชีพ กู่ห่วยจะเลือกอะไร บทสรุปของเรื่องราว
ทั้งหมดจะเป็นไปดังเช่นที่ทุกท่านคิดหรือไม่ เชิญติดตามได้ในเล่มค่ะ

สุดท้ายนี้ขอขอบพระคุณผู้อ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุน
สำนักพิมพ์มาโดยตลอด ทางสำนักพิมพ์สัญญาว่าจะมุ่งมั่นพัฒนา
ที่สนุกสนานและมีเนื้อหาเข้มข้นมาอบให้แก่ทุกคนแน่นอนค่ะ แล้ว
พบกันใหม่เร็ว ๆ นี้ค่ะ

๑๕๗

“เอาละ ๆ ก็ได้ จะพาไปด้วยก็ได้” เพื่อจะได้นำตัวก๊วยหลู่กลับจวนโดยเร็ว บ่าวรับใช้ผู้นั้นกัดฟันแน่น จำใจรับคำออกไป

ก๊วยหลู่ยิ้มน้อย ๆ ลอบส่งสายตาดอกเป็นนัยให้องครักษ์เจียกับองครักษ์อี จากนั้นก็นั่งอยู่บนรถม้าอย่างสบายใจ มุ่งหน้าตรงไปยังเมืองหลวง

องครักษ์ปึงกับองครักษ์ติงไม่ได้ตามมาด้วย เหมือนพวกเขาจะกลับไปรายงานความคืบหน้ากับคุณชายสามแล้ว ถึงตอนนั้นคุณชายสามจะต้องสั่งให้คนออกตามหาทางอย่างแน่นอน ในเมื่อนางไปที่จวนตระกูลก๊วยแล้ว ก็ไม่น่าจะมีอะไรให้ต้องเป็นห่วง

ครั้นลู่หลิงเพิ่งได้ฟังรายงานจากองครักษ์ทั้งสองคนแล้ว ก็ไม่รอช้าพาองครักษ์ติดตัวมุ่งหน้าไปดักคอยอยู่หน้าตรอกทางเข้าจวนตระกูลก๊วยทันที

เขาคิดไม่ถึงเลยว่าก๊วยหลู่จะเป็นลูกหลานตระกูลก๊วยในเมืองหลวงตระกูลก๊วยไม่ใช่คนแปลกหน้าอะไร เป็นตระกูลของหมอลหลวงในราชสำนัก ราชวงศ์หรือขุนนางชั้นสูงใครบ้างที่ยามเจ็บไข้ได้ป่วยแล้วไม่เรียก

หมอลวงเหล่านั้มารักษา

เมื่อหลายปีก่อน คุณชายสามตระกูลผู้มีทักษะวิชาแพทย์สูงส่ง เพียงแต่น่าเสียดายที่เขาเป็นบุตรเกิดจากอนภรรยา หน้ซ้ายังแต่งงาน กับสาวใช้กลายเป็นเรื่องอื้อฉาว โจษจันไปทั่วเมืองลวง ต่อมาเพราะ เขารักษาผิดพลาดทำให้บุตรชายขององค์หญิงใหญ่เสียชีวิตจึงต้องโทษ จำคุก ได้ยินว่าเขาเสียชีวิตในคุกไปนานแล้ว คิดไม่ถึงว่าความจริง เขาจะลอบหลบหนีออกมาและยังมีชีวิตอยู่ถึงทุกวันนี้!

ลู่หลังเฟิงเองก็คิดไม่ถึงว่าตนจะคลุกคลีกับบุตรของนักโทษ โดยไม่รู้ตัวเช่นนี้!

ทว่าเขาไม่คิดเสียใจเลยแม้แต่น้อย ลองย้อนนึกถึงการกระทำ ของคุณชายสามตระกูลกู่ในตอนนั้น เขากลับมีความรู้สึกเลื่อมใส!

เมื่อพวกกู่หุ่ยเดินทางมาถึงจวนตระกูลกู่ก็พบว่าบริเวณหน้าตรอก ทางเข้าจวนมีบุรุษร่างกำยำแข็งแรงจำนวนหนึ่งเดินวนเวียนไปมา องค์กรักเจียแหวกม่านรถม้าให้นางคูอย่างเงียบเชียบ นางจึงเห็นชาย ร่างสูงใหญ่ผ่านรอยแยกของม่านรถม้าผืนนั้น แม้จะมีหมวกบดบังทำให้ เห็นใบหน้าของชายผู้นั้นไม่ชัด แต่ในใจกู่หุ่ยกลับรู้สึกสงบลงอย่าง น่าประหลาด

เมื่อเข้ามาถึงหน้าจวนตระกูลกู่ ก็เห็นว่าหญิงชราคนหนึ่ง เดินออกมาจากประตูอง แนะนำตัวว่าเป็นแม่คนที่ปรนนิบัติข้างกาย นายหญิงผู้เฒ่ากู่ จากนั้นก็นำทางกู่หุ่ยมายังเรือนหลัง จัดให้นางไปพัก ในเรือนเล็กที่แยกตัวออกไปติดกับสวนดอกไม้ท้ายจวน

องค์กรักเจียเป็นบุรุษ จึงต้องพักอยู่เรือนหน้า

กู่หุ่ยพาสาวใช้มาเพียงสองคนเข้าไปในเรือน มองพวกนาง

จัดการสัมภาระ พอสบช่องว่างก็ถามแม่หนุ่มผู้หนึ่งว่า “ได้ยินว่าบิดาของข้าอาศัยที่เรือนชิงเฟิง รบกวณแม่หนุ่มพาข้าไปพบบิดาลักครู่หนึ่งจะได้หรือไม่”

แม่หนุ่มผู้หนึ่งเอ่ยพลางยิ้มแต่ในใจไม่ยิ้มด้วย “คุณหนู นี้ก็ตึกมากแล้ว นายท่านสามเองก็พักผ่อนแล้ว คอยพรุ่งนี้เถิดเจ้าค่ะ”

กู่หฺรู่ยไม่ได้ดี้อริ้น รู้ดีว่าที่นี่ต้องมีลับลมคมในบางอย่างแน่ จึงเพียงยิ้มแล้วปล่อยผ่านไป

กระทั่งเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้ว กู่หฺรู่ยก็รู้สึกหิวขึ้นมาเล็กน้อย ตั้งใจว่าจะออกไปหาอะไรมากินเติมท้องสักหน่อย กลับพบว่าแม่หนุ่มผู้หนึ่งหมุนตัวกลับก็เดินจากไป “นายหญิงผู้เฒ่ายังคงคอยให้ข้ากลับไปรายงานความคืบหน้า เช่นนั้นข้าขอตัวลา”

กู่หฺรู่ยรีบเรียกแม่หนุ่มคนนั้นเอาไว้ “มือข้าต้องไปกินที่ไหนหรือ”

แม่หนุ่มผู้หนึ่งเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย มองกู่หฺรู่ยราวกับขอทานคนหนึ่ง ก็มีปาน “คุณหนูกำลังล้อเล่นหรือ ตกตึกแล้วใครที่ไหนยังจะกินมือเย็นอยู่อีก”

กู่หฺรู่ยผงะไปเล็กน้อย ทุกคนไม่กินมือเย็นกันหรือ นางไม่เห็นเคยได้ยินมาก่อน

“แล้วไม่คิดจะมีอาหารว่างยามตึกสักจานไว้กินรองท้องเลยหรือ”

กู่หฺรู่ยจ้องมองแม่หนุ่มเขม็ง น้ำเสียงนั้นเจือความเอาแต่ใจอยู่เล็กน้อย

แม่หนุ่มผู้หนึ่งวางท่าเย็นชา “เช่นนั้นคุณหนูคอยประเดี๋ยว บ่าวจะไปดูให้ว่าที่ครัวยังมีอาหารว่างเหลือบ้างหรือไม่”

กู่หฺรู่ยฟังวาจาแล้ว เห็นได้ชัดว่าแม่หนุ่มผู้หนึ่งไม่ยอมให้พวกนางได้กินของว่างดังหวังแน่ คนพวกนี้รับนางกลับมาเพราะอยากจะทำให้พวกนางอดตายอย่างนั้นหรือ

นางไม่เชื่อคำพูดของยายแก่ใจดำคนนี้ ยามนี้นางมีคุณชายสาม คอยหนุนหลังอยู่ นางยังต้องกลัวอะไรอีก

อีกอย่างคนพวกนี้พอมาถึงก็คิดจะใช้อำนาจข่มให้พวกนางยอม สยบเชื่อฟัง ตอนนี้นางไม่เหลือทางให้ถอยหลังกลับแล้ว

“เชื่อว่าข้าจะรบจนให้แม่นมไปเองที่ไหนเล่า ให้พวกข้าไปพร้อมกับท่านก็ได้” ไม่น่าว่าแม่นมผู้นี้อาจแอบย่องออกไปก็ได้ ถึงเวลานั้นแล้วพวกนางจะไปเอ่ยปากขอของกินจากใครได้อีก

แม่นมผู้นั้นคิดไม่ถึงว่ากู่หุ่ยจะกระด้างกระเดื่องถึงเพียงนี้ จึงเหยียดยิ้มออกมาอย่างดูแคลน “คุณหนูมีค่าตั้งทองคำพันชั่ง จะเดินเล่นไปมาตามอารมณ์ได้อย่างไร ให้บ่าวไปเองดีกว่าเจ้าคะ”

สิ้นเสียง หญิงชราก็ออกไปด้วยความรวดเร็วราวกับสันเท้าติดน้ำมัน ทนายจะปลื้มตัวหนีไปจากที่นี่โดยไวที่สุด

กู่หุ่ยคว้าแขนของนางเอาไว้ทันที ก่อนจะคล้องแขนของแม่นมผู้นั้นไว้ ยิ้มตาหยีพลางเอ่ย “ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ข้าใช้ชีวิตอยู่นอกจวน แต่ละวันก็สาละวันทำงานหนัก เรื่องแค่นี้ไม่ลำบากข้าหรอก”

จากนั้นก็หันไปกำชับสาวใช้ “เจ้าอยู่เฝ้าที่เรือนนี้คนหนึ่ง ของที่ข้านำติดตัวมามีมูลค่าไม่ใช่น้อย ระวังอย่าให้พวกมียอดตีที่ไหนลอบเอาไปเสียวเถา เจ้าไปยกสำหรับอาหารกับข้า”

สาวใช้สองคนขนรับทราบ คนหนึ่งอยู่เฝ้าที่เรือน อีกคนติดตามกู่หุ่ยไป ประคบแม่นมไว้ตรงกลาง คล้องแขนนางเอาไว้คนละข้าง จากนั้นก็เดินพื้นประตูเรือนออกไปราวกับคุ้นเคยกันมานาน

ชัดเจนว่าแม่นมผู้นั้นไม่ยอกนำทางพวกนางไปยังห้องครัว เดินไปได้เพียงครู่หนึ่งก็เริ่มหาข้ออ้างแล้ว “นายหญิงผู้เฒ่ากำลังคอยรายงานจากบ่าว มิสู้คุณหนูเดินไปห้องครัวเองก่อนจะดีกว่า?”

“แม่นมกำลังลื้อข้าเล่นหรือไร ข้าเพิ่งจะเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรก จะรู้ได้อย่างไรว่าห้องครัวที่ว้านั้นอยู่ตรงไหน” กู้หุ่ยชำเลื่องมองแม่นมผู้นั้น สีหน้าเรียบเฉยเย็นชา น้ำเสียงนั้นยังเจือด้วยความเย็นยะเยือก “มิสู้แม่นมนำทางข้าไปที่ห้องครัวยกอาหารว่างมาก่อน จากนั้นค่อยไปพบนายหญิงผู้เฒ่าพร้อมกันดีหรือไม่”

แม่นมผู้นั้นคิดไม่ถึงว่ากู้หุ่ยจะกระด้างกระเดื่อง ไข้ไม่อ่อนก็แล้วไม่แข็งก็แล้วยังไม่เป็นผล อ่านอุบายของตนทะลุปรุโปร่งทุกด้าน มิวายยามนี้ยังคิดจะไปพบนายหญิงผู้เฒ่าด้วยกันอีก นายหญิงผู้เฒ่าหรือจะยอมพบเด็กกาลกิณีที่เกิดจากอนุภรรยาคนนี้

จะให้ห้องของนายหญิงผู้เฒ่ามาแปดเป็นอันอับมงคลพรรคนี้ไม่ได้เด็ดขาด!

ทว่ากู้หุ่ยกับสาวใช้ของนางผู้นั้นเอาแต่เกาะตนไว้ทั้งซ้ายขวา อยากจะหนีก็หนีไม่ได้ ทำให้แม่นมผู้นั้นได้แต่กัดฟันกรอดด้วยความเจ็บแค้นในใจ ทว่าใบหน้ากลับต้องแสสร้งสำรวมเอาไว้ “นายหญิงผู้เฒ่าท่านอายุมากแล้ว เข้านอนเร็วเจ้าคะ คุณหนูอย่าไปรบกวนท่านเลย เช่นนั้นพวกเราไปที่ห้องครัวก่อนแล้วกัน”

กู้หุ่ยไม่แสดงความเห็น ถึงอย่างไรเป้าหมายของนางก็มีเพียงแค่ออกมาหาอาหารกลับไปกินเท่านั้น ส่วนเรื่องของท่านยาที่ไม่เคยมีอยู่ในความทรงจำ นางเองก็ร้านจะไปพบหน้าเช่นกัน

เมื่อมาถึงประตูครัว แม่นมผู้นั้นก็เอ่ยเสียงดังขึ้นมาทันที “ดึกตื่นเพียงนี้ เกรงว่าในห้องครัวเองก็ไม่น่าจะมีอะไรเหลือให้กินรองท้องแล้ว พวกแม่บ้านคนครัวที่คุมเตาอยู่ดูอยู่นี้ทั้งวัน คุณหนูคงไม่ยากרבรบกวนให้พวกนางต้องจำใจตื่นขึ้นมากำอาหารให้คุณหนูกินอีกรอบกระมัง”

กู่หุ่ยกะพริบตาพริบ ๆ คิดจะใช้อุบายประชดให้นางละอายใจ
อย่างนั้นหรือ ไม่มีประโยชน์หรอก

“เรื่องนี้เมื่อไรต้องกังวลด้วยหรือ อย่างมากก็แค่ตรวจวัล
ให้พวกนางสักหน่อย ข้าคิดว่าพวกนางก็น่าจะเต็มใจให้เจ้านายได้กิน
ของอร่อย ๆ กระจมั่ง” อย่าคิดว่านางจะฟังไม่ออกว่ายายแก่คนนี่คิดจะ
ทำอะไรอยู่ ส่งเสียงอะอะดังก้องเพียงนี้ หมายถึงจะเป็นเสียงเตือน
บอกพวกบ่าวหญิงชราในห้องครัวรับรู้และเตรียมความพร้อมไว้ก่อน
นะสิ

หี! นางไม่เชื่อหรือกว่าเจ้าถังเหล็กพวกนี้จะไม่ห้วนไหวเพราะเงิน
จริง ๆ

เข้าไปในห้องครัวแล้วก็เห็นว่าด้านในมีบ่าวหญิงชราประจำหน้าเตา
เพียงคนเดียว ไม่เห็นเงาของใครอื่น

กู่หุ่ยยืนอยู่ตรงนั้นไม่ส่งเสียง เพียงแต่ฟังแม่นมข้างกาย
นายหญิงผู้เฒ่ากู่เอ๋ยถามหญิงรับใช้หน้าเตาว่า “ยายหลิว ห้องครัว
ยังพอมีอาหารเหลืออยู่บ้างหรือไม่”

ยายหลิวผู้นั้นใช้สายตาพิจารณา กู่หุ่ย ก่อนจะหัวเราะหึ ๆ
ออกมา “แม่นมเงิน เวลาเช่นนี้ยังมีอาหารที่ไหน คุณหนูในจวนนี้
พันบ้ายก็ไม่กินอาหารกันแล้วมิใช่หรือ มาถามหาอาหารอะไรในเวลา
เช่นนี้กันเล่า”

หญิงรับใช้หน้าเตาเอ๋ยพลงชำเลื่องตามองกู่หุ่ย

จงใจช่วยกันซัด ๆ เลยนี่นา

กู่หุ่ยไม่ได้โกรธเคือง เพียงยิ้มตาทิ่มมองแม่นมผู้นั้น “ข้าไม่ใช่
คุณหนูในจวนนี้ ข้ามาจากนอกจวน กินมือเย็นจนชินแล้ว วันใด
ไม่ได้กินจะหิวจนตาลาย ข้าไม่ทราบกฎระเบียบของจวนนี้”

เสี้ยวเถาไต่ยีนกู่หฺรู่ยพุดจบแล้วก็ล้วงถุงเงินใบหนาออกมาจาก เอว หนีบไว้ที่นิ้ว เอ่ย “เฮ้อ เงินถุงนี้ ดูเหมือนว่าคืนนี้จะไม่ได้ใช้แล้ว กระมัง คุณหนูเจ้าคะ พวกเราออกไปทำอะไรกินที่อื่นดีกว่าเจ้าคะ”

กู่หฺรู่ยเหลือบตามองเสี้ยวเถาอย่างชื่นชม สาวใช้คนนี้ นับวัน ยิ่งฉลาดหลักแหลม น่าประทับใจยิ่ง!

“ก็ต้องเป็นเช่นนั้นแล้ว เงินจำนวนเท่านี้ กินมื้อใหญ่สักมื้อ ยังมีทอนอีกไม่น้อย” กู่หฺรู่ยเอ่ยเนิบ ๆ พลังสืบเท้ามุ่งหน้าออกไป

ตาของยายหลิวจืดจางถุงเงินนั้นอย่างประปราย ต่อหน้า แม่่มข้างกายของนายหญิงผู้เฒ่ากู่ นางไม่กล้าแสดงความกระหาย ออกมาได้แต่แสร้งทำที่หัวเราะประจบสอพลอแม่่มข้างกายของ นายหญิงผู้เฒ่ากู่เท่านั้น “แม่่มเงิน ห้องครัวนี้มีแต่ชี้อเจ้าสกปรก ท่านรีบไปจากที่นี่เถิด อย่าให้เสื้อผ้าของท่านต้องเปื้อนฝุ่นสกปรกเลย”

วันนี้แม่่มเงินสวมเสื้อผ้าตัวใหม่เอี่ยมทั้งชุด ไต่ยีนเช่นนั้น นางก็ทนยืนที่นั่นต่อไปไม่ไหว หมุนตัวกลับทันที “เช่นนั้นข้าจะกลับไป แล้ว”

ยายหลิวรีบส่งแม่่มเงินกลับไปทันที “แม่่มเงิน หากมีเวลา ก็แวะเวียนมาดื่มน้ำชาที่นี้บ้างนะเจ้าคะ”

แม่่มเงินแค้นเสียงเย็นเยียบ ไม่ตอบรับคำ น้ำชาของห้องครัว คู่ควรให้นางแวะเวียนมาดื่มอย่างนั้นหรือ

เมื่อเห็นว่าแม่่มเงินเดินออกไปไกลแล้ว ยายหลิวผู้นั้นก็รีบ สืบเท้าวิ่งจ้ำจ้วงไล่ตามกู่หฺรู่ยไปทันที

กู่หฺรู่ยเดินอย่างอ้อยอิ่ง เดินพลางพิจารณาทัศนียภาพโดยรอบ ของจวนตระกูลกู่ ไต่ยีนเสียงฝีเท้าและลมหายใจกระหืดกระหอบดัง มาจากด้านหลังแล้ว นางกับเสี้ยวเถาอดหันมาสบตากันแล้วก็อดยิ้ม

ไม่ได้

“คุณหนูเจ้าคะ ชัก่อนเจ้าคะ...” นั่นเป็นเสียงหอบหายใจของ ยายหลิว

กู่หฺรู่ยชะงักฝีเท้า หันหลังกลับมาอย่างสดใสหยาดเยิ้ม “ท่าน ตามข้ามามีเรื่องอันใดหรือ”

ยายหลิววิ่งมาหยุดตรงหน้าของกู่หฺรู่ย เห็นยอบจนหายใจ แสบไม่ทัน “คุณหนูเจ้าคะ ท่านอย่าเพิ่งรีบร้อนเดินไปไหน ที่บ่าวยังมี อาหารอยู่เจ้าคะ”

“เอ? ยังมีอาหารอยู่หรือ” กู่หฺรู่ยแสรังทำที่ประหลาดใจ “เมื่อครู่ แม่มนข้างกายของนายหญิงผู้เฒ่าถาม เหตุใดเจ้าถึงตอบว่าไม่มีเล่า หน้าซำยังบอกว่าคุณหนูในจวนนี้ไม่มีกินอาหารหลังมือเที่ยงแล้วอีก นี่เจ้า คงไม่ได้ตั้งใจให้ซำละเมิดกฎระเบียบของจวนแห่งนี้ใช่หรือไม่”

“บ่าวจะกล้าทำเช่นนั้นได้อย่างไรเจ้าคะ คุณหนูลือบ่าวเล่นแล้ว นั้น...นั่นมิใช่เพราะอยู่ต่อหน้าแม่มนเงินหรือเจ้าคะ” แม่มนคนนั้นยิ้ม อย่างกระอักกระอ่วน

กู่หฺรู่ยถึงได้รู้ในตอนนี้ว่าแม่มนเงินที่มารับนางเมื่อครู่ผู้นั้น ดูเหมือนจะไม่ได้มีอำนาจน่าเกรงขามอะไรเป็นพิเศษ ผ่านไปเพียง ครู่เดียวก็ถูกบ่าวหญิงชราหน้าเตาผู้นี้เอามานินทาหลังเสี้ยวแล้ว

“แต่ในเมื่อท่านอุตส่าห์หวังดีต่อพวกข้าแล้ว พวกข้าก็...” กู่หฺรู่ย เอ่ยพลางเหลือบตามองเสี้ยวเถา

เด็กคนนั้นตอบรับอย่างฉลาดคล่องแคล่วทันที “เอาละ ถ้า อย่างนั้นก็อย่าทำให้ท่านผู้นี้ต้องลำบากใจเลย พวกเรากลับไปกับนางเถิด”

ยายหลิวดีใจเกินคาด “เช่นนั้นคุณหนูโปรดรอสักครู่ ที่ครัว

พอมืออาหารแห้งอยู่ เปิดหม้อต้มน้ำสักหน่อยก็กินได้แล้วเจ้าคะ”

เห็นบ่าวหญิงชราสอพลอเอาใจนางถึงเพียงนี้ กู้หุ่ยก็คลี่ยิ้มอย่างพึงพอใจ

ก็อย่างว่า เงินหรือจะไม่สามารถพังทลายบรรดาแม่นมเหล่านี้ได้!

หลังเข้ามาในครัว รอไม่ถึงหนึ่งก้านธูป ยายหลิวผู้นั้นก็ยกสำรับอาหารมาให้พวกนางถึงสี่อย่างด้วยกัน เป็นเนื้อสองจานและผักอีกสองจาน ไม่เพียงเท่านั้นยังมีน้ำแกงร้อน ๆ อีก เพราะเป็นตอนกลางวัน เมื่อกู้หุ่ยเห็นว่าในหม้อดินยังมีโจ๊กชั้น ๆ อยู่ ก็สั่งให้บ่าวหญิงชราผู้นั้นไปอุ่นให้นาง ใส่กล่องสำหรับถือกลับไปพร้อมกับเสี้ยวเถา

เห็นบ่าวหญิงชรากำลังมองนางตาปริบ ๆ กู้หุ่ยก็สั่งเสี้ยวเถาควักเงินออกมาตกรางวัลให้อีกฝ่าย

ยายหลิวตื่นเต้นจนมือทั้งสองข้างสั่นระริก ปากเอาแต่กล่าวถ้อยคำสรรเสริญ “คุณหนูท่านผู้ประเสริฐจิตใจบริสุทธิ์ สงสารคนแก่เมตตาคนจน ครอบครัวของบ่าวจะจืดจางเพราะคุณหนูท่านเจ้าคะ”

กู้หุ่ยแอบพึมพำอยู่ในใจ *ข้ายังไม่ตายสักหน่อย จะมาจืดจางเพราะให้ทำอะไร*

แต่กู้หุ่ยก็ไม่ได้ถือสาเรื่องนี้ จึงถามยายหลิวต่อว่า “ท่านรู้หรือไม่ว่าบิดาของข้าอยู่ที่ใด พาข้าไปเยี่ยมเขาได้หรือไม่”

ยายหลิวได้ยินยอมว่านั้นก็คล้ายจะหวาดผวา “คุณหนูเจ้าคะไว้พรุ่งนี้ค่อยไปดีกว่าเจ้าคะ ดึกขนาดนี้แล้ว ในจวนก็ไซ้ที่จะไปไหนมาไหนตามใจชอบได้นะเจ้าคะ”

กู้หุ่ยได้ฟังเช่นนั้นก็คับข้องใจขึ้นมาทันที ต่อให้จะเดินไปไหนมาไหนตามใจชอบไม่ได้ แต่นางแค่ต้องการไปพบหน้าบิดาจะต้องกลัว

สิ่งใดด้วย คนพวกนี้ต่างเอาแต่ขัดขวางไม่ยอมให้นางได้พบบิดา คิดจะซ่อนตัวบิดาของนางเอาไว้ใช้อย่างนั้นหรือ

เรื่องนี้เมื่อไรลับลมคมในซ่อนอยู่กันแน่ นางอยากจะกระชากความจริงออกมาจากหลังฉกนั้นเหลือเกิน

ยายหลิวประเมินสถานการณ์แล้วก็ลำบากใจอย่างยิ่ง คิดจะหาทางหลบหนี จึงขยับตัวประชิดเข้าไปใกล้กุ๋นหรือพลางเอ่ยเสียงกระซิบ “ได้ยินว่านายท่านผู้เฒ่าไม่อนุญาตให้มีใครมาเฝ้าถามเรื่องนี้ตามใจ บ่าวเองก็ได้ยินมาจากแม่นมที่ส่งสำหรับอาหารไปให้นายท่านสามบังเอิญหลุดปากพูดออกมา ทันทินี่นายท่านสามกลับมาถึงจวนก็ถูกส่งไปอยู่ที่เรือนชิงเฟิง กักบริเวณไว้ไม่ให้ไปไหนเลยเจ้าคะ”

พูดเช่นนั้น หมายความว่าบิดาของนางถูกลงโทษกักบริเวณอย่างนั้นหรือ

ถึงอย่างไรนายท่านผู้เฒ่าก็ก็เป็นบิดาของกุ๋นจั้งซุนนะ นี่พวกเขาคิดจะทำอะไรกันแน่ บุตรชายในสายเลือดของตนเองแท้ ๆ ต้องลงโทษกักบริเวณกันด้วยหรือ

สภาพบิดาของนางตอนนี้ยังมีผลประโยชน์อะไรเหลืออยู่อีก เหตุใดพวกเขาต้องทำกันขนาดนี้ด้วย

กุ๋นหรือเห็นยายหลิวขลาดกลัวหวาดผวถึงเพียงนี้ ก็รู้ว่าเรื่องนี้ต่อให้นางจะจ่ายเงินอีกเท่าไร เป้าประสงค์ของนางก็ยากที่จะสำเร็จได้ จึงได้แต่จำใจปล่อยผ่าน ค่อย ๆ คิดหาหนทางทีหลัง

หลังกลับเข้ามาในห้องนอน กุ๋นหรือและสาวใช้อีกสองคนก็ลงมือกินอาหารทันที หลังกินเสร็จก็ล้างหน้าล้างปาก เตรียมจะพักผ่อนเข้านอนกลางดึก กุ๋นหรือพลันได้ยินเสียงเคาะหน้าต่างเบา ๆ สามครั้ง

นี่เป็นสัญญาณลับเฉพาะที่นางได้นัดแนะสว่างหน้ากับองครักษ์เจี๋ยและองครักษ์อี๋ สงสัยว่าพวกเขาคงจะลอบมาหานาง

กู่หฺรู่ยพลิกตัวก็ลุกขึ้น สวมเสื้อตัวนอก แล้วเดินไปที่ริมหน้าต่างเอ๋ยเบา ๆ “ราชาสวรรค์ปกครองพญาเสือ!”

นี่คือรหัสลับที่นางได้นัดแนะกับองครักษ์เจี๋ยและองครักษ์อี๋ไว้ก่อนเข้าจวน

ทันใดนั้นด้านนอกก็มีเสียงทุ้มต่ำเสียงหนึ่งตอบกลับว่า “สฎูปสมบัติสยบพรายามาร!”

ดึกดื่นเที่ยงคืน ได้ยินรหัสลับนี้แล้ว กู่หฺรู่ยก็อดนึกขำไม่ได้ เพราะต้องการนัดพบอย่างปลอดภัยรอบคอบ ไม่ว่าเรื่องน้อยใหญ่เพียงใดล้วนแต่ต้องระมัดระวังให้ดีเป็นพิเศษ

นางเปิดหน้าต่างออกก็มีคนพลิกกายผ่านหน้าต่างเข้ามาจากด้านนอก เป็นบุรุษร่างสูงใหญ่ สวมชุดพรางตัวสีดำ รัตติกาลที่มีตสนิทศินนี้ มีอาจมองเห็นใบหน้าของเขาได้ชัดเจน ทว่ากู่หฺรู่ยมองเพียงครั้งเดียวก็รู้ทันทีว่าเขาคือใคร

“คุณชายสาม? เหตุใดจึงเป็นท่าน” ที่แรกนางยังคิดว่าเป็นองครักษ์เจี๋ยกับองครักษ์อี๋อยู่เลย

“ข้ามาดูว่าเจ้ายังปลอดภัยดี” คุณชายสามเอ่ยด้วยเสียงแหบพร่า จ้องเขม็งมองใบหน้าของกู่หฺรู่ย “พวกเขาไม่ได้ทำให้เจ้าลำบากใช่หรือไม่ องครักษ์เข้ามาปกป้องเจ้าที่เรือนหลังไม่ได้ ข้ากลัวว่าเจ้าจะลำบาก!”

กู่หฺรู่ยยิ้มกลางสายหน้าตอบ “พวกเขากับข้าคนละชั้นกัน ข้ารับมือได้สบาย”

คุณชายสามกลับสายหน้า “พวกเขารับเจ้ากลับจวนมาโดยกะทันหันเช่นนี้ ไม่รู้ว่ามีอุปบายใดซ่อนเร้น อย่าเพิ่งวางใจก่อนดีกว่า

ไว้พรุ่งนี้ข้าจะหาสาวใช้ที่มีฝีมือสองคนมาให้ เจ้าจะได้มีลูกมือคอยช่วยเหลือ ไม่ต้องถูกผู้ใดลอบเอาเปรียบ!”

นับแต่เริ่มต้น กู้หุ่ยในตอนแรกไม่มีความรู้สึกใดต่อคุณชายสามแม่แต่น้อย ต่อมาความรู้สึกโหยหาต้องการที่พึ่งพิงในตัวเขาลับค่อยๆ ก่อตัวขึ้นทีละน้อย กระทั่งตอนนี้นางได้มองเขาเหมือนคนของตนเองไปแล้ว

ไม่ว่าสถานการณ์ใด คุณชายสามผู้นี้ก็ให้ความสำคัญกับนางเป็นอันดับหนึ่งเสมอ กล่าวกันว่านางจะถูกผู้อื่นเอาเปรียบต้องทุกข์ตรมลำบาก ไม่ว่าจะอย่างไรคุณชายสามก็ต้องการปกป้องความปลอดภัยของนางก่อนสิ่งอื่นใดเสมอเท่านั้น

คนเช่นนี้ ต่อให้จุดตะเกียงไฟสว่างโรยก็ยากจะพบเจอ นางยังมีอะไรที่ซ่อนเคืองไม่พอใจในตัวเขามาก

“ดี ทำตามที่ท่านว่า เพียงแต่ข้าเป็นห่วงท่านพ่อ จนถึงตอนนี้พวกเขาก็ยังไม่ยอมให้ข้าได้พบหน้าท่านพ่อ บ่าวหญิงชราในครัวเล่าว่าตอนที่ท่านพ่อเข้ามาถึงที่นี่ก็ถูกพวกเขาจำกัดบริเวณทันที ข้าคิดอย่างไรก็คิดไม่ตก ไม่รู้ว่าที่แห่งนี้เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่” ทางกู้หุ่ยในตอนนี้อสามารถวางใจได้แล้ว แต่ทางกู้จิ้งชูต่างหากคือเรื่องที่นางกำลังเป็นกังวล เพราะเขาไม่มีใครให้พึ่งพาได้เลย

“เรื่องนี้ไม่ยาก ประเดี๋ยวข้าค่อยสั่งให้องครักษ์ลอบไปสังเกตสถานการณ์ให้” คุณชายสามเอ่ยกับกู้หุ่ยอย่างจริงจัง ในสายตาของเขาคล้ายว่าไม่มีเรื่องใดยากลำบาก

กู้หุ่ยชื่นชมอุปนิสัยเช่นนี้ยิ่งนัก เป็นคนในกองทัพ ต้องมีพลังกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเช่นนี้สิ!

บุรุษเช่นนี้ถึงจะเข้าตานางอย่างจัง

“คุณชายสาม ท่านเข้าออกค่ายทหารตามอำเภอใจเช่นนี้ ผู้บังคับบัญชาของท่านจะไม่ตำหนิหรือ” เมื่อเรื่องราวทั้งหมดเริ่มเข้าที่เข้าทางแล้ว นางก็นึกถึงประเด็นนี้ขึ้นมาได้

“แค่ก ๆ” ก็ไม่รู้ว่าตนพูดอะไรผิดไปตรงไหน คุณชายสาม คล้ายจะตื่นตระหนกขึ้นมา ล้ำลักน้ำลายทันที ทำให้ก๊อหุ่ยตกใจ สะดุ้ง กวาดตามองไปรอบด้านอย่างลนลาน กลัวว่าใครจะบังเอิญได้ยินเสียงนี้

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่ นี่ไม่ใช่ช่วงสงคราม ผู้บังคับบัญชาของข้า ไม่ได้เข้มงวดเพียงนั้นแล้ว” วาจาของคุณชายสามทำให้ก๊อหุ่ยรู้สึก ตงใจใจ ชีวิตในกองทัพเรื่อยเปื่อยสบาย ๆ เพียงนี้เชียวหรือ

“ยาที่เจ้านำมาให้เมื่อครั้งก่อนมีประโยชน์มาก พลทหารของเรา ต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าต้องการมากกว่านี้อีก” คุณชายสามรีบ เบียงประเด็นทันที

ก๊อหุ่ยให้ความสนใจดังคาด ถ้ามองถึงผลลัพธ์ของยาสองตำรับ นั้นอย่างละเอียดขึ้นมา

คุณชายสามลอบถอนหายใจอย่างโล่งอกออกมา ตรูณี้ผู้นี้ ฉลาดหลักแหลมเกินไป หากไม่ใช่เพราะตนพลันนึกถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้ คงหาทางตลบตะแลงเอาตัวรอดไม่ได้แล้วแน่

ณัฐณีตัวร้าย

กู่หุ่ยยังไม่ได้พบหน้าบิดา คืบนี้จึงมีอาจทำใจช่มตาหลับได้ เข้าตรู
วันถัดมาตอนลุกขึ้นจากเตียง ขอบตาล่างก็คล้ำดำเป็นปื้น

ตอนที่เสี่ยวเถาเข้ามาปรนนิบัติก็สะดุ้งตกใจยกใหญ่ “คุณหนู
เมื่อคืนทานไม่ได้นอนหรือเจ้าคะ”

เสี่ยวเถาเอ่ยพลางเตรียมน้ำล้างหน้าให้กู่หุ่ยอย่างคล่องแคล่ว
หลังปรนนิบัติล้างผมล้างหน้าให้กู่หุ่ยเสร็จ ก็รีบแบ่งตลับหนึ่งออกมา
จากโต๊ะเครื่องประทีปโฉมที่เรียบง่าย “ผัดแป้งกลบสักหน่อยเถิดเจ้าคะ”

กู่หุ่ยพยักหน้า “เบาๆ ก็พอ อากาศร้อนอบอ้าว หากเหงื่อออก
เกรงจะเยิ้มเป็นคราบบนใบหน้า คงอัปลักษณ์น่าดู”

เมื่อก่อนนางแต่งกายเป็นชาย ไม่ต้องผัดแป้งแต่มีสีชาด แต่
หลังจากที่ถูกเปิดโปงว่าเป็นสตรีแล้ว อย่างมากก็เพียงประทีปหน้าหอมแห้ง
ที่ตนผสมขึ้นเองเท่านั้น แป้งหอมเหล่านี้นางลองดมกลิ่นดูก็รู้ว่าไม่ใช่
ของดีมีคุณภาพอะไร หากไม่ใช่กรณีพิเศษ นางไม่มีทางใช้เด็ดขาด

สาวใช้อีกคนทำผมให้กู่หุ่ยเกล้าขึ้นเป็นมวยอย่างเรียบง่าย
ประดับมวยผมด้วยปิ่นไข่มุกเล่มหนึ่ง สวมชุดกระโปรงสีเขียวอ่อน

หลังแต่งตัวเสร็จ กู๋หฺรู่ยกีพาเสี่ยวเถาออกจากเรือน

ไม่ได้พบบิดา กู๋หฺรู่ยกีต้องไปตามมโถ่จากนายท่านผู้เฒ่ากู่กับ นายหญิงผู้เฒ่ากู่ดูว่าพวกเขาเอาตัวบิดาของนางไปซ่อนไว้ที่ไหน

เพราะไม่คุ้นชินกับจวนแห่งนี้ และกู๋หฺรู่เองก็เกียจคร้านจะออก ตามหาด้วยตนเอง จึงลากสาวใช้แรงงานคนหนึ่งที่ยังเอิญเจอระหว่างทาง เอ่ยสั่งเสียงเย็น “พาข้าไปที่เรือนของนายหญิงผู้เฒ่า!”

สาวใช้ผู้นั้นตัวลั่นเทา ไม่กล้าเดินนำทางไป “คุณหนู บ่าวเป็น เพียงสาวใช้แรงงาน มีหน้าที่เพียงปัดกวาดเช็ดถูเรือนให้เรียบร้อยเท่านั้น ไม่มีสิทธิ์ไปที่เรือนของนายหญิงผู้เฒ่าเจ้าค่ะ”

กู๋หฺรู่ไม่พูดพรั่นทำเพลง ส่งสายตาให้เสี่ยวเถาทันที เห็นสาวใช้ หัวไวควักถุงเงินออกมาจากเอวอย่างหลกแหลม ก่อนจะล้วงเงิน ก้อนหนึ่งออกมา ยัดใส่มือของสาวใช้แรงงานผู้นั้นทันที

และไม่มีการเอ่ยคำใดทั้งสิ้น!

ดวงตาของสาวใช้แรงงานผู้นั้นพลันเบิกกว้างทันใด เงินมากมาย ขนาดนี้ เทียบเท่ากับเงินที่นางต้องใช้เวลาทำงานกว่าครึ่งปีเลยทีเดียว

“ได้เจ้าค่ะ บ่าวจะพาคุณหนูไปที่นั่น” เงินอยู่ในมือ สาวใช้ แรงงานกำหมัดแน่น โยนไม้กวาดในมือทิ้งไป จากนั้นก็นำทางกู๋หฺรู่ไป อย่างกระตือรือร้นทันที

ถึงหน้าประตูใหญ่แล้ว สาวใช้แรงงานผู้นั้นก็ชะงักฝีเท้า ไม่กล้า เดินเข้าไปข้างในมากกว่านี้แล้ว “คุณหนูเจ้าค่ะ ที่นี่คือเรือนของ นายหญิงผู้เฒ่าเจ้าค่ะ”

กู๋หฺรู่พยักหน้าน้อยๆ ก้าวเท้าข้ามธรณีประตูเข้าไปด้านใน

แม่นมเงินยกอย่างทองแดงเล็กมานั่งประตูดินออกจากห้องมา พอดี ครั้นเห็นกู๋หฺรู่ สีหน้าก็มืดครึ้มลงทันที “คุณหนูมาได้ยังไง”

น้ำเสียงนั้นฟังแล้วชวนให้รู้สึกหงุดหงิดในใจ

กู่หุ่ยกลับไม่โกรธ หัวเราะพลางถามย้อน “เรือนของท่านย่าเข้ามาไม่ได้หรือ”

แม่มนมเงินสะอึก คำถามเช่นนี้จะให้นางตอบกลับอย่างไรเล่า ลึก ๆ ในใจนายหญิงผู้เฒ่ากู่ไม่อยากจะพบนางเด็กกาลกิณีชั้นต่ำคนนี้ เพียงแต่ว่าจากนี้นางกลับไม่กล้าพูดออกไปอย่างโจ่งแจ้ง แม่นางจะเรียกได้ว่าเป็นคนข้างกายนายหญิงผู้เฒ่ากู่ แต่ไม่ว่าอย่างไรนางก็เป็นเพียงบ่าวรับใช้คนหนึ่งเท่านั้น

ส่วนคุณหนูของบ้านสามเป็นเจ้านาย!

หากก้าวร้าววามาดเทียบชั้นเจ้านาย กล่าวตำหนิคุณหนูจากบ้านสามออกไป บ่าวรับใช้อย่างนางจะกล้าเอาหน้าไปไว้ที่ไหนได้อีก

นายหญิงผู้เฒ่ากู่คงไม่มีทางกล่าวโทษหลานสาวในตระกูลของตน เพื่อปกป้องบ่าวรับใช้อย่างนาง

ต่อให้นายหญิงผู้เฒ่ากู่จะออกหน้าปกป้องบ่าวรับใช้อย่างนาง แต่นายท่านผู้เฒ่ากู่ไม่มีทางทำเช่นนั้นแน่นอน

แม่มนมเงินเองก็หัวไวเจ้าเล่ห์เช่นน้อย บั้นหน้ายิ้มในทันที เอ่ยด้วยน้ำเสียงประจบ “เหตุใดคุณหนูถึงเอ่ยเช่นนั้นเจ้าคะ บ่าวไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น”

เห็นกู่หุ่ยไม่ตอบโต้ หญิงชราก็เอ่ยขึ้นอีก “นายหญิงผู้เฒ่าเพิ่งตื่นนอน เกรงว่าตอนนี้ยังไม่พร้อมพบนางผู้ใด”

แต่ถึงอย่างไรเจตนายังคงเป็นเช่นเดิม นั่นคือขัดขวางไม่ให้กู่หุ่ยเข้าไปข้างใน

เพื่อให้ได้คำตอบว่าตอนนี้บิดาของตนอยู่ที่ไหน อย่างไรก็ตามแต่ในเรือนของนายหญิงผู้เฒ่ากู่เลย ต่อให้เป็นถ้ำเสือหรือบึงมังกร กู่หุ่ย

ก็ต้องบุกเข้าไปให้ได้

ใบหน้าของกู่หฺยุ้ยยังคงประดับด้วยรอยยิ้ม เชิดหน้า สืบเท้าเดินเข้าไปข้างในอย่างไม่รีรอ นางก้าวเท้าขึ้นบันไดพลางเอ่ย “เมื่อคืนท่านย่าคงหลับพักผ่อนไม่เต็มที่ ถึงได้ไม่ยอมพบกับหน้าผู้ใด พอตีเลยข้าเข้าไปคุยเล่นเป็นเพื่อนให้ท่านย่าอารมณ์ดี ท่านย่าจะได้ไม่เบื่อหน่ายอุดอู้”

หึ! ตลกสิ้นดี! ตรูฉนี้ในจวนคร่ำครียัดถือชนบประเพณีเคร่งครัดกระทั่งท่านย่ายังเข้าพบไม่ได้ หากเรื่องนี้แพร่งพรายออกไป ตรูจะถูกลูกจะไม่ขายหน้าแยะหรือ!

แม่หมเงินเห็นกู่หฺยุ้ยรื้อจะบุกเข้าไปให้ได้ ก็กระวนกระวายใจขึ้นมาทันที เสียหายที่ในมือของนางยามนี้ยังถืออ่างทองแดงใบใหญ่อยู่จะโยนทิ้งแล้วเข้าไปขัดขวางกู่หฺยุ้ยก่อนก็ไม่ได้ หากทำเช่นนั้นสถานการณ์จะต้องเลวร้ายยิ่งกว่าเดิมแน่

ด้วยเหตุนี้แม่หมเงินจึงกระซกเสียงเอ่ย “เซี่ยนเฉ่า คุณหนูบ้านสามมาแล้ว เจ้ารีบไปรายงานให้นายหญิงผู้เฒ่ารับทราบ”

สาวใช้นามเซี่ยนเฉ่าที่กำลังยืนเฝ้าประตูสืบเท้าเข้ามาขวางกู่หฺยุ้ยทันที “คุณหนู ซ้ำก่อน ท่านโปรดคอยสักครู่จนกว่านายหญิงผู้เฒ่าจะเรียกเข้าไป”

สาวใช้อีกคนที่สวมเสื้อกั้วยาวสี่เหลี่ยมชายเสื้อเล็กมานประตูขึ้น จากนั้นก็หายลับเข้าไปในห้อง

แม่หมเงินเห็นหน้าเสร็จก็ตามเข้าไปข้างในด้วย

เวลาผ่านไปราวกินอาหารหนึ่งมื้อแล้ว แต่ก็ยังไม่เห็นความเคลื่อนไหวใดจากในห้อง

กู่หฺยุ้ยร้อนใจแล้ว เริ่มเอ่ยวาจาตำหนิ “เรื่องก็เล็กแค่นี้ สาวใช้ที่

เข้าไปรายงานผู้นั้นพูดจาไม่รู้เรื่องหรืออย่างไร เลี้ยงเสียข้าวสุกเปล่า ๆ สมควรเอาไปโยยให้ตายจริง ๆ”

ใบหน้าของเขียนเฉ่าที่กำลังขวางกู่หุ่ยมีตครึมลงทันตาเห็น ทว่าไม่กล้าปริปากโต้แย้ง

กู่หุ่ยจงใจเอ่ยเสียงดังขึ้นมาอีก “แม่นมเงินเองก็โง่งงลึนดี! สาวใช้พูดจาไม่รู้ความแล้วนางจำเป็นต้องไร้ลึนไร้ปากตามด้วยอย่างนั้น หรือ หรือเพราะนายหญิงผู้เฒ่าชราภาพมากแล้ว ถึงได้ฟังอะไรไม่ได้ยินเลยเช่นนี้”

เขียนเฉ่าแทบหยุดหายใจเสียให้ได้ เจ้าเด็กบ่าระท่าคนนี่ เป็นเพียงคุณหนูจากบ้านสามที่เพิ่งย้ายเข้าจวนมาหมาด ๆ กลับกล้าหาญวางโตได้เพียงนี้ วาจาเพียงหนึ่งประโยค ไม่เพียงแต่ตำหนิสาวใช้ ยังลากแม่นมเงินมาตราบหน้าอีก แม้กระทั่งนายหญิงผู้เฒ่ากู่เองก็พลอยติดร่างแหโดนถอนหงอกด้วยเช่นกัน

สลับเป็นใครสักคนก็ตามในจวนแห่งนี้ มีหรือจะกล้าเอ่ยวาจาเช่นนี้ออกมา

นี่นางกินดีหมีหัวใจเสียเข้าไปหรืออย่างไร

ทว่ากู่หุ่ยไม่ได้กินดีหมีหัวใจเสียอะไรทั้งสิ้น แต่นางไม่ได้เห็นพวกคนตระกูลกู่ในสายตามาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วต่างหาก เพราะอะไรนะหรือ นางกับบิดาใช้ชีวิตระหกระเห็นอยู่ด้านนอกมาตั้งนานเท่าไรแล้ว ไม่เคยเห็นคนตระกูลกู่จะมาดูดำดูดีนางเลยสักคน แล้วอยู่ดี ๆ ก็จับบิดาของนางกลับมาทักบริเวณไว้อย่างไรเหตุผล ถึงตอนนี้ นางยังไม่ได้พบแม้แต่เงาของบิดาด้วยซ้ำ นางไม่อาละวาดทำลายข้าวของพลิกจวนตระกูลกู่ให้พังไม่เหลือซาก ก็นับว่าเมตตาต่อพวกเขามากแล้ว

ที่นายหญิงผู้เฒ่ากู่ยังคงกล้าทำที่ไม่รู้เรื่องกับนาง คงเห็นว่านาง เป็นเพียงตรุณีไม่รู้ประสีประสา

นายหญิงผู้เฒ่ากู่กำลังละเลียดรังนกตุ๋นอยู่ในห้องส่วนตัว ได้ยิน เสียงตำหนิด่าทอนี่แล้วก็แทบจะกระอักเลือดออกมาเสียให้ได้ นาง วางถ้วยกระเบื้องกระแทกกับโต๊ะน้ำชาไม้ดำ แค้นเสียงออกมาอย่าง โกรธเคือง “เกิดจากคนเลวทราม ก็เป็นได้แค่คนเลวทราม ไร้มารยาท ลั่นดี!”

แม่นมเงินเดินเข้ามาทันที ชี้นิ้วสั่งสาวใช้เล็กให้รับนำผ้ามา เช็ดมือให้นายหญิงผู้เฒ่ากู่ ส่วนตนก็ทาวาจารีนหุมาปอบประโลม เจ้านายให้ใจเย็น “นายหญิงผู้เฒ่าเจ้าคะ เด็กคนนั้นก็แค่คนถ้อยไร้ค่า ท่านอย่าไปถือโทษโกรธนางเลยเจ้าคะ”

นายหญิงผู้เฒ่ากู่เดือดดาลจนหน้าอกระเพื่อมขึ้นลงตามแรง หอบหายใจ แต่ต้องข่มโทสะไว้อย่างจำใจ “อยากรู้กันว่านายท่านผู้เฒ่า คิดอะไรอยู่ ถึงได้รับดาวกาลกิณีกลับเข้าจวนมาเช่นนี้ ข้ากลับคิดว่า ปล່อยให้สองพ่อลูกกระหกระเหินอยู่ข้างนอกไปตามยถากรรมก็ได้อยู่แล้ว ทั้งที่ยังตัดสัมพันธ์กับทางองค์หญิงใหญ่ไม่ขาดดี แต่เหตุใดถึงต้อง แอบไปรับพวกเขากลับเข้าจวนมาเช่นนี้ด้วยก็ไม่รู้”

วาจานี้แม่นมเงินไม่กล้าตอบสงเดช แต่หากไม่ตอบเลยนั้นจะยิ่ง เลวร้ายกว่าเดิม ได้แต่เอ่ยเสริมไปอย่างคลุมเครือเท่านั้น “คิดดูแล้ว บางทีนายท่านผู้เฒ่าอาจมีเหตุสุดวิสัยก็เป็นได้เจ้าคะ”

นายหญิงผู้เฒ่ากู่เองก็คิดว่าสิ่งที่แม่นมเงินพูดฟังดูเข้าท่า จึงมิได้ เอ่ยปากแย้ง

ทว่ากู่หุ่ยที่รออยู่ด้านนอกตอนนี้ไม่อยากจะรอให้เสียเวลาเปล่า อีกแล้ว นางชำเลืองมองเขี่ยนเฉาที่ยืนขวางทางอยู่ด้านหน้า ก่อนจะ

ส่งสายตาให้เสี้ยวเถาจัดการ

เสี้ยวเถาสืบเท้าขึ้นมาก้าวหนึ่งยืนประจันหน้ากับเขียนเฉ่าเขียนเฉ่าสะดุ้งตกใจ ถามอย่างวิตกทันที “เจ้าคิดจะทำอะไร”

เสี้ยวเถาไม่ตอบ ยกมือขึ้นผลักเขียนเฉ่าออกทันที นางเป็นเด็กสาวจากครอบครัวยากจน บิดามารดามีบุตรมาก เลี้ยงดูพุ่มพักไม่ไหวถึงได้ขายบุตรมาเป็นทาส ใช้ความรุนแรงหยาบคายเป็นประจำ การปลักคนที่ขวางทางออกจึงมิใช่เรื่องใหญ่อะไร

กู่ห่วยเดินผ่านหน้าเขียนเฉ่าไปด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง และเอ่ยด้วยเสียงเรียบออกมาประโยคหนึ่ง “เกาะกะขวางทาง”

ถึงอย่างไรในจวนตระกูลกู่แห่งนี้ก็ไร้คนเป็นมิตร นางไม่จำเป็นต้องไว้หน้าผู้ใดอยู่แล้ว

เขียนเฉ่าจะเข้ามาขวางอีกครั้ง แต่จังหวะนั้นกู่ห่วยเลิกมาน่ประตูขึ้นมาด้วยตัวเอง เดินเข้าไปในห้องแล้ว

นายหญิงผู้เฒ่ากู่เดือดดาลจวนจะสิ้นลม ถลึงตามองกู่ห่วยด้วยใบหน้าโกรธเกรี้ยว ทว่ากู่ห่วยกลับไม่สนใจแม้แต่น้อย หึ่งตัวนั่งลงตรงข้ามนายหญิงผู้เฒ่ากู่ทันที ปรายตามองสำหรับยามเช้าที่วางเรียงรายเต็มโต๊ะ นางยิ้มพลางหยิบตะเกียบขึ้นมา “ที่เรือนท่านย่ามีสำหรับอาหารชั้นดีเพียบพร้อมบริบูรณ์เสีย เมื่อคืนตั้งแต่เข้าจวนมายังไม่มีส่วนถึงห้องข้าเลยสักเม็ด เข้านี้เห็นที่ต้องกินให้มากหน่อยแล้ว”

กู่ห่วยไม่สนว่านายหญิงผู้เฒ่ากู่จะเห็นด้วยหรือไม่ นางหยิบตะเกียบอย่างสบายใจ คีบเครื่องเคียงมากินพร้อมกับหมั่นโถว จากนั้นก็ตักโจ๊กซามหนึ่งให้ตัวเองอย่างคล่องแคล่ว เคี้ยวเสียงดัง ซดโจ๊กอีก ๆ กลืนลงท้อง

ไม่ว่าจะท้วงท่าอย่างกุลสตรีในตระกูลมั่งคั่ง หรือจะเป็นอากัป-

กิริยาสำรวมสุภาพอย่างตรูณีในห้องหออ่ะไรนั่น ไม่มีอยู่ในตัวนาง
แม้แต่น้อย

รับมือกับคนพาลจิตใจอำมหิต ก็มีแต่ต้องใช้วิธีหน้าด้านตอบโต้
กลับเท่านั้นถึงจะสมน้ำสมเนื้อ!

นายหญิงผู้เฒ่ากุ่มองกุ่มุ่หุ่ยกินอย่างตะกรุมตะกรามก็โกรธกริ้ว
จนมือทั้งสองข้างสั่นสะท้าน แม่นมเงินรีบยื่นน้ำชาให้ทันใจ “นายหญิง
ผู้เฒ่าเจ้าคะ โปรดระงับโทสะเจ้าคะ”

กุ่มุ่หุ่ยกลืนหมั่นโถวลงคอ เยกหน้าขึ้นไปมองอย่างเรียบเฉย
ไม่สนใจ แสร้งทำที่เป็นนิ่งงันไม่เข้าใจ “นายหญิงผู้เฒ่า ท่านเด็ดดาล
เรื่องใดตั้งแต่เช้าเพียงนี้เจ้าคะ ยิงโกรธกริ้วร่างกายยิ่งย่ำแย่ ท่าน
ไม่ทราบหรือ ไหนว่าตระกูลเราเป็นตระกูลหมอลวงมีไช่หรือกหรือ
เรื่องแค่นี้เหตุใดท่านถึงไม่ทราบเจ้าคะ”

ทันทีที่ลิ้นวาจาของกุ่มุ่หุ่ยก็ได้ยินเสียงหอบหายใจถึงกระชั้นของ
นายหญิงผู้เฒ่ากุ่มุ่ตั้งขึ้นพืดพาด เหมือนหีบสุบลมซำรูด พืด...พาด...
พืด...พาด

กุ่มุ่หุ่ยเบิกบานใจยิ่งนัก นางเคี้ยวหมั่นโถวกร่วมๆ และจับปิด
รสชาติอาหารไปพลาง “หมั่นโถวนี้รสชาติเปรี้ยวไปหน่อย ไม่รู้จักเติม
ต่างลงไปบ้าง!”

“รีบ...รีบประคองข้าขึ้นเดี๋ยวนี้” นายหญิงผู้เฒ่ากุ่มุ่เวียนศีรษะ
ลมแทบจับ จับมือแม่นมเงินไว้ พยายามยันตัวหมายจะลุกขึ้นมา

ทว่ากุ่มุ่หุ่ยกลับไม่ยอมปล่อยให้กุ่มุ่หุ่ยผู้เฒ่ากุ่มุ่ผู้ไปง่าย ๆ
ดวงตาคู่นั้นซ่อนมองพลางเอียงศีรษะเล็กน้อย เอ่ยถาม “ท่านย่า ท่าน
ยังไม่ได้กินอาหารเช้าเลยเจ้าคะ จะไม่กินก่อนสักนิดแล้วค่อยไปหรือ”

นายหญิงผู้เฒ่ากุ่มุ่เวลานี้จะเอาอารมณ์จากที่ไหนมาละเสียอาหาร

เข้านี้อยู่อีก จ้องกู่ห่วยเขม็งด้วยความโกรธ กัดฟันกรอดเอ่ยอย่าง
เคียดแค้น “ให้เจ้ากิน! เชิญเจ้ากินตามสบาย”

กู่ห่วยแอบดีใจอยู่ลึก ๆ แต่ต้องแสร้งทำที่เป็นตกใจ “เช่นนั้น
ข้าก็ไม่เกรงใจท่านแล้ว เพียงแต่ท่านอย่าอย่าเพิ่งรีบไป ข้ายังมีเรื่องหนึ่ง
อยากถามท่าน”

นายหญิงผู้เฒ่ากู่อยากไปแต่ก็ไปไม่ได้เสียที ในใจยามนี้ขุนเคือง
เต็มทีแล้ว น้ำเสียงที่เอ่ยก็เปลี่ยนไป “เจ้ามีเรื่องอะไรอีก”

“ก็มีอยู่หลายเรื่องเลยเจ้าคะ” กู่ห่วยวางตะเกียบลงอย่างแช่มช้า
ยื่นมือไปทางที่สาวใช้คนหนึ่งยืนอยู่ สาวใช้ผู้นั้นไม่รู้ว่านางต้องการอะไร
ได้แต่เหลือบตามองแม่หมเงิน

“ไปหยิบผ้ามาเช็ดมือให้ข้าสิ นางโง่!” กู่ห่วยหยิกหลังมือของ
สาวใช้ผู้นั้นทีหนึ่ง เผยสีหน้าบูดบึ้งชัดเจนออกมา “ท่านอย่า สาวใช้โง่งง
พรรคนี้ท่านยังจะให้เข้ามารับใช้ในห้องของท่านอีกหรือ เหตุใดถึงไม่รีบ
ขายออกไปให้พ้น ๆ เจ้าคะ”

นายหญิงผู้เฒ่ากู่เกือบจะกระอักเลือดออกมาจริงๆ แล้ว สาวใช้
ผู้นั้นไม่กล้าไม่ทำตามคำสั่ง ได้แต่จำใจหยิบผ้าเช็ดหน้าชุบน้ำสะอาด
แล้วยื่นให้กู่ห่วย

กู่ห่วยเช็ดมือเสร็จก็ลุกขึ้น ยกถ้วยน้ำชาที่วางอยู่ตรงหน้า
นายหญิงผู้เฒ่ามากลั้วปาก ก่อนจะเอ่ยเสียงเนิบ “ท่านอย่า เมื่อคืนข้า
ยังไม่ได้พบท่านพ่อ วันนี้ข้าอยากไปเยี่ยมท่านพ่อสักหน่อย ท่านอย่า
สั่งให้แม่หมเงินนำทางข้าไปได้หรือไม่”

จนถึงตอนนี้แล้วคุณชายสามตระกูลก็ยังไม่ส่งข่าวคราวมาให้
กู่ห่วยแอบรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี เวลานี้จึงแสดงเจตนาอย่างตรงไปตรงมา
ไม่อ้อมค้อม

นายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินเช่นนั้น ไบหน้าพลันเขียวคล้ำลึกลงตากว้าง มองกู่หฺรู่ย “ปู่ของเจ้าเป็นคนสั่งให้ไปรับตัวบิดาของเจ้ากลับมา เจ้าควรจะไปถามปู่ของเจ้า มาถามข้าทำไม”

ครั้นกู่หฺรู่ยไต้ยินเช่นนี้ก็คิดทันที นายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินอยากจะปิดปัญหาออกจากตัวอย่างนั้นหรือ!

นางไม่ยอมเด็ดขาด!

“ท่านปู่กับท่านย่าเป็นสามีภรรยาที่เหมือนคนเดียวกัน ท่านพ่อของข้าก็เป็นบุตรชายของพวกท่าน ข้ามาถามท่านย่าก็ไม่เท่ากับถามท่านปู่อย่างนั้นหรือ” กู่หฺรู่ยเอ่ยพลางสืบเท้าเดินไปข้างหน้า ไบหน้าแทบจะแทบสนิทกับนายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินอยู่รอบรั้ว “หรือว่า...แท้จริงแล้วท่านย่ามิได้มีอำนาจทัดเทียมท่านปู่ แม้กระทั่งบุตรชายของตนก็ยังไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน”

แม่มนมเดินตกใจจนหน้าถอดสี แพดเสียงคำรามทันใด “สามท้าว! หลานสาวที่ไหนจะกล้าเถิดดีมาพูดกับท่านย่าตนเองเช่นนั้นบ้าง”

กู่หฺรู่ยไม่คิดถอยแม้เพียงก้าวเดียว “แล้วบ่าวรับใช้ที่ไหนกล้าเถิดดีมาตะคอกเช่นนี้กับเจ้านายบ้าง หรือจะบอกว่าท่านย่าแก่มากจนหมดอำนาจควบคุมบ่าวรับใช้ไม่ให้เหิมเกริมไม่ได้แล้ว”

เสียงของกู่หฺรู่ยดังก้อง สะเทือนจนเพดานด้านบนบนส่งเสียงดังหึ่ง ๆ ทำให้นายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินจะสิ้นลมให้ได้

นายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินอยู่บนความร่ำรวยและเกียรติยศมาทั้งชีวิต แต่ละวันเต็มดื่บกับความทุกข์และยศถาบรรดาศักดิ์ เรื่องเลวร้ายที่สุดก็อาจมีแค่คอยสร้างเรื่องปลุกปั่นอยู่ในเรือนหลัง ไทหนเลยจะเคยพบเคยเจอเด็กสาวหยาบกระด้างไร้มารยาทเช่นนี้มาก่อน

“ใครก็ได้ โไล่นางออกไปเดี๋ยวนี้!” นายหญิงผู้เฒ่ากู่ไต้ยินกระหืด-

กระหอบโกรธกริ้วจนแทบสุดลมหายใจเข้าไปไหว

กู่หุ่ยกลับไม่มีท่าทีว่าจะยอมถอยแม้แต่น้อย “ท่านย่า ท่านทำเช่นนี้ไม่ควรกระมังเจ้าคะ หลานสาวของท่านอุตส่าห์ตั้งใจมาคารวะ ยามเช้า แต่ท่านกลับสั่งให้คนมาไล่ออกไปเช่นนี้หรือ นี่คือการหมิ่นเยว ที่นายหญิงของจวนใหญ่พึงกระทำอย่างนั้นหรือเจ้าคะ

“เมื่อคืนแม่หมเงินกล่าวว่าที่จวนแห่งนี้มีกฏระเบียบมากมาย บรรดาคุณหนูของจวนตระกูลกู่ไม่กินอาหารหลังมือเที่ยง เดว่าที่ ท่านย่าทำเช่นนี้คงเป็นกฏอีกข้อหนึ่งของจวนตระกูลกู่สินะเจ้าคะ”

กู่หุ่ยเอ่ยพลางยิ้ม วางมาตรการกับไม่เห็นนายหญิงผู้เฒ่ากู่อยู่ในสายตาแม้แต่น้อย ทำทางเช่นนี้กระตุ้นโทสะของนายหญิงผู้เฒ่ากู่ได้เป็นอย่างดี

นัยน์ตาวาวโรจน์คู่่นั้นของนายหญิงผู้เฒ่ากู่จ้องเขม็งมองกู่หุ่ย วาจาที่เอ่ยลอดผ่านไรฟันเต็มไปด้วยความเคียดแค้นอำมหิต “เกิดจาก บ่าวชั้นต่ำ ก็เป็นได้แค่ของชั้นต่ำวันยังค่ำ!”

“อย่างนั้นหรือเจ้าคะ ท่านย่าเป็นผู้สูงศักดิ์ หากแต่แม่กระทั่ง หลานสาวของตนเองยังไม่ยอมรับ แม้กระทั้งคำว่า ‘บ่าวชั้นต่ำ’ ก็ยัง ออกจากปากของท่านย่าได้ ข้าอยากจะรู้ว่าความสูงศักดิ์ที่วานั้นอยู่ที่ใดกันแน่!” กู่หุ่ยไม่ได้โกรธกริ้วโมโห อารมณ์เสียเพราะคนพรรคนี้ ไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา

คนพรรคนี้ โอ้อวดแต่ความสูงศักดิ์มีเกียรติ แต่เนื้อแท้ นั้นสกปรกโสภณที่สุด

คนที่สูงศักดิ์ที่แท้จริง ล้วนแต่เป็นผู้มีจิตใจตึงามทั้งสิ้น หาใช่ อย่างนายหญิงผู้เฒ่ากู่ผู้นี้ ตอนนั้นไม่เพียงปลุกไสพวงนางสองแม่ลูก ออกจากตระกูลเท่านั้น ยังทำร้ายจนมารดาของนางต้องจบชีวิตอย่าง

อนาถที่นอกจวน ถึงตอนนี้แล้วยังก็อดกันไม่ยอมให้นางได้พบบิดาอีก
 ยามนี้นางขอเพียงได้พบหน้าบิดาลักครั้งเท่านั้น นางไม่ยอมให้
 เกิดเรื่องโหดร้ายขึ้นกับเขาอีกเป็นอันขาด!

ตระกูลผู้จะลงมือทำอะไรกับบิดาของนาง คิดหรือว่านางจะยอม
 ให้เกิดขึ้นง่าย ๆ

นายหญิงผู้เฒ่าผู้สะอึก พุดอะไรไม่ออกเพราะคำพูดของกู่หฺรู่ย
 ถึงกู่หฺรู่ยจะหยาบกระด้างไร้มารยาทมาแต่กำเนิด แต่นายหญิงผู้เฒ่าผู้
 ก็มีอาจระชาทหน้าของเด็กถ้อยคนนี้ออกมาตำหนิต่อหน้าบรรดา
 บ่าวรับใช้ได้ หากเป็นเช่นนั้น เกรงว่าจะมีคนกล่าวหาว่านางเป็นผู้อาวุโส
 ไร้เมตตาต่อคนรุ่นหลัง!

นายหญิงผู้เฒ่าผู้ในยามนี้ไร้เรี่ยวแรง สถานการณ์นี้ราวกับ
 บัณฑิตประจันหน้ากับพลทหารจริง ๆ!

“ข้าไม่รู้ว่บิดาของเจ้าอยู่ที่ใด! ท่านปู่ของเจ้าเองก็ไม่ได้บอกข้า”
 นายหญิงผู้เฒ่าผู้พยายามทำให้กลับมาสงบลงครั้งแล้วครั้งเล่า ถึงจะ
 เอ่ยวาจานี้ออกมาได้เต็มประโยคสมบูรณ์

“ดูเหมือนว่าท่านจะไม่รู้เรื่องของท่านปู่จริง ๆ ที่ว่าสามภรรยา
 ก็เหมือนคนเดียวกัน แต่ทำทางท่านย่านี้ดูเหมือนจะไม่ได้ความอะไร
 เลย” ไม่บรรลุปเป้าหมาย ทว่ากู่หฺรู่ยก็ยังคงกัदनายหญิงผู้เฒ่าไม่ยอม
 ปล่อย่างง่าย ๆ ทั้งน้ำเสียงและความหมายล้วนหมายเกียรติและฉีกหน้า
 เต็ม ๆ

นายหญิงผู้เฒ่าผู้ขมตาลง ภายในใจคล้ายกับมีปีศาจชั่วร้าย
 ตนหนึ่งกำลังแผดเสียงด่าทออย่างบ้าคลั่ง นางอยากจะฉีกปากเน่า ๆ
 ของกู่หฺรู่ย แต่ต้องข่มโทสะนั้นเอาไว้ในใจ

ยามนี้เอง พลันได้ยินเสียงหวานไผ่เราะดังขึ้นจากลานบ้าน

หน้าเรือน “ท่านย่า...” ฟังรีนหุคล้ายกับเสียงตาน้ำในโตรกธาร นั่นเป็นเสียงของดรุณีงามพิลาศผุดผาดผู้หนึ่ง

กู่หุยคิดในใจ นี่คงจะเป็นคุณหนูจากบ้านใหญ่บ้านรองมาคารวะยามเช้ากระมัง นางเดินไปเนิบๆ ไม่รีบร้อน ถือโอกาสนี้ทำความรู้จักพี่สาวน้องสาวเหล่านี้ไว้บ้างก็ไม่เสียหาย

นายหญิงผู้เฒ่ากู่เมื่อได้ยินเสียงนี้แล้วรีบนั่งลง วางมาดสงบนิ่ง ม่านประตูถูกเลิกขึ้น ดรุณีอายุราวสิบหกสิบเจ็ดสองคนเดินเข้ามาด้านใน ทาริกาคนแรกที่เดินนำมาเอวบางร่างอรชร ดวงหน้ารีดั่งไข่มุก คิ้วคางงามหมดจด สวมชุดสีชมพูคู่กับกระโปรงผ้าแพรสีขาวยาว งามเพริศพิริ้งมีเสน่ห์

ตามด้วยดรุณีอีกคนด้านหลังรูปร่างปานกลาง ดวงตาดั่งผลซึ่งปรางแก้มสูงปลั่งดูผลท้อ ผิวพรรณนวลขาวดูจืดชืด สวมอาภรณ์สีเหลืองอ่อนคู่กับกระโปรงสีเขียวมรกต คิ้วคางผ่องใส งามเด่นเป็นเอกลักษณะ

ดรุณีสองคนนี้ไม่เพียงแต่รูปโฉมงดงามเท่านั้น ยังขัดแย้งแต่มีลีลาตามด้วย ภาพรวมงามทรูและสดใสแพรวพราวยิ่งนัก

ครั้นนายหญิงผู้เฒ่ากู่เห็นหลานสาวทั้งสองแล้ว สีหน้าก็สงบลงเอ่ยถามออกไป “มานเออร์กับจิงเออร์มาหรือ”

“ท่านย่า หลานสาวน้อมคารวะท่านย่าเจ้าค่ะ” หลานสาวทั้งสองงามดั่งช่อบุปผา เยื้องกรายขึ้นไป แล้วยอบกายทำความเคารพ ซ้ายคนขวาคนยืนอยู่ตรงหน้าสนทนากับนายหญิงผู้เฒ่ากู่

สนทนากันครู่หนึ่ง หญิงสาวทั้งสองคล้ายเพิ่งสังเกตเห็นว่าในห้องนี้ยังมีหญิงสาวอีกคนนั่งอยู่ ก็เหลือบตามองนายหญิงผู้เฒ่ากู่ด้วยความสงสัย “ท่านย่าเจ้าค่ะ แม่นางผู้นี้คือใครกัน ญาติหรือเจ้าค่ะ”

ไม่รู้ว่เรื่องท่กั้อหุ่ยกลับจวนเมื่อคืน นายหญิงผู้เฒ่ากั้อได้แจ้งใคร
บ้างหรือไม่ว่

กั้อหุ่ยเองก็เจียบไม่ว่ตอบ เพียงมองหญิงสาวท้งสองคนเจียบ ๆ